

NEDERLANDSE EDITIE

GEEN WOORDEN
MAAR DADEN

GAME ON

INTO DARKNESS # 3

NAVESSA ALLEN

1

TYLER

Eén miljoen dollar. Dat is wat ik vanavond kon verdienen als het feest zo doorging.

Ik kon nog steeds niet geloven dat het me was gelukt. Weken aan planning, tienduizenden dollars aan kosten en ontelbaar veel overtreden wetten, allemaal om een besloten, risicovolle gokavond te organiseren aan boord van een verlaten vrachtschip dat lag te vergaan in de oude haven. Het was de allerlaatste plek waar iemand een ultra-exclusief feest voor de elite van de stad zou verwachten. Juist daarom was het perfect.

Een luid gejuich barstte los in de menigte. Iedereen droeg maskers om anoniem te blijven, ook het personeel, maar als ceremoniemeester wist ik precies wie ze waren. Ik draaide me om en zag een blonde vrouw in een felrode baljurk opspringen van vreugde. Ze moest flink hebben gewonnen, wat goed nieuws was voor haar én voor mij.

Als boekmaker van dit kleine soireetje streek ik tien procent van alle winst op. En hoewel een miljoen dollar veel geld leek, zou ik na alle steekpenningen en uitbetalingen geluk hebben als ik een derde overhield. Het grootste deel daarvan zou weer worden geïnvesteerd in mijn volgende speelavond.

Maar het was het waard. Het echte geld zat in de rente. Wanneer onze spelers zonder geld kwamen te zitten, voorzagen wij, het huis, hen van de middelen om door te spelen. Tegen

betaling uiteraard. Laag genoeg om aantrekkelijk te zijn, als een vishaak met aas die de nietsvermoedende vis verleidde. Pas nadat ze hadden toegehapt, beseften ze hoe snel die vergoeding opliep als ze ons niet op tijd terugbetaalden.

Mijn blik gleed door de rest van de ruimte, een enorme hal die ooit dienstdeed als laadruim. Nu stonden er meer dan twintig tafels, sommige bedekt met witte tafellakens en schalen vol gastronomische gerechten, andere omringd door gokkers in designerjurken en maatpakken. Langs de achterwand was een bar ingericht en het bedienend personeel liep af en aan met cocktails uit het topsegment. Kroonluchters wierpen een zacht licht op juwelen en champagneflûtes, wat het tafereel iets dromerigs gaf.

Ik zuchtte en dacht aan de stille weddenschap die ik met mezelf had. Vanavond was een triomf, een feest om alle feesten te overtreffen. De volgende keer moest ik echter met iets komen wat nog beter was, nog onverwachter en spannender. Mijn feesten moesten het meest ongrijpbare en begeerde vermaak van deze stad zijn. De rijken, had ik geleerd, leken net verweerde kinderen: snel afgeleid door het nieuwste glimmende speeltje. Er was veel voor nodig om hen te laten vechten om een plek aan mijn tafels.

En dan te bedenken dat dit allemaal begonnen was in mijn studentenkamer. Ik was straatarm geweest, had twee hoofdvakken – in financiën en bedrijfskunde – en zocht een manier om wat geld bij te verdienen zodat ik niet hoefde te stoppen. Ik was altijd goed geweest met cijfers en patroonherkenning, dus gaan kaarten was eenvoudig voor me. Mijn brein wist als vanzelf welke kaarten nog in het deck zaten zonder dat ik ze bewust hoefde te tellen.

In het begin waren mijn pokeravonden klein: alleen ik en wie ik maar zover kreeg om te spelen. De meesten bleven niet lang nadat ze herhaaldelijk van me hadden verloren, en ik dacht dat ik mezelf buitenspel had gezet, dat mijn geldmachine al was stukgelopen voordat hij goed en wel op gang was gekomen. Maar toen gingen er geruchten rond dat ik onverslaanbaar was, en al snel stond elke aspirant-pokerpro en elk wiskundig wonder te dringen om mee te doen. Het leverde me genoeg geld op om de financiële paniek op afstand te houden.

Een vak over ondernemerschap gaf me het idee dat er

stabiel geld te verdienen viel áchter de pokertafel, door de spellen als een bedrijf te runnen. Ik stelde ze open voor alle niveaus: van doorgewinterde spelers tot beginners die voor het eerst hun geluk beproefden. Vervolgens gebeurden er twee dingen tegelijk: op school werd bekend dat mijn beste vriend Josh de zoon was van een beruchte seriemoordenaar, en de faculteit kreeg lucht van mijn spellen. Dus verhuisden we naar de stad om opnieuw te beginnen. Ik stapte over naar een andere opleiding en Josh stopte met school om een professionele hacker te worden, want hij was een betere programmeur dan al zijn docenten en er viel voor hem niets meer te leren.

Ik liet de pokertafels achter me, maakte mijn laatste studiejaar af en ging na mijn afstuderen werken in corporate finance. Het duurde slechts een jaar voordat ik wist dat ik het haatte. Ik haatte het om in pak naar kantoor te gaan en daar tussen een stel klootzakken te zitten die *The Wolf of Wall Street* als handleiding zagen. Ik haatte mijn startersloon dat nauwelijks de kosten van mijn levensonderhoud dekte, want ik wist dat er betere – en makkelijkere – manieren waren om geld te verdienen. Bovendien was het saai, had het geen uitdaging. En mijn baas was een complete idioot die zijn functie had gekregen door vriendjespolitiek en niet op basis van verdienste – nog een reden waarom ik een hekel had aan de rijken.

Stoppen gaf me de ruimte om terug te keren naar mijn oude plannen. Ik begon opnieuw met een pokeravond en bouwde alles weer vanaf nul op. Deze keer dacht ik groter. Ik deed het niet alleen voor het geld. Ik had een doel: wraak. Ik had een doelwit dat ik wilde bereiken. Elke speelavond bracht me dichterbij dat doel, maar vanavond zette ik een enorme stap vooruit. Nog één stap dichterbij hém.

Er klonk opnieuw gejuich, ditmaal bij een blackjacktafel in de buurt. Een kunsthandelaar had gewonnen. Links van hem keek een hedgefondsmanager jaloers toe. Rechts gaf een maffiabaas hem een feliciterende klap op de schouder.

Ik wendde mijn blik af en schoof mijn masker recht. Het was zwart, versierd met groene juwelen en gevormd als een duivel, compleet met priemende oogopeningen en gedraaide horens.

Misschien was het overdreven, maar aangezien ik in mijn leven meer dan eens de vleesgeworden duivel was genoemd, leek het me een passend symbool. Een herinnering voor mijn cliënten dat het onverstandig was om met mij te sollen.

Ik zette het masker stevig vast en liep naar een drietal pokertafels bij de scheepsketel. Aan de middelste tafel zat, met zijn rug naar mij toe, een twintigjarige snotneus die hier niets te zoeken had.

Blake McCormick.

Hij was erfgenaam van een van de grootste vermogens in de stad. Ik had hem aan een tafel gezet met de beste pokerspelers van de avond en als alles volgens plan verliep, werd hij royaal bijgeschonken door de barkeepers. Ik had de dealer opgedragen Blake te laten weten dat het huis hem graag extra geld zou lenen als hij zonder saldo kwam te zitten.

De dealer en ik keken elkaar even aan. Hij gaf me een subtiele, bevestigende knik.

Ik grijnsde. De jongen bouwde nu al een schuld op en de avond was nog maar net begonnen. Wie wist hoeveel hij me tegen het einde verschuldigd zou zijn? Een half miljoen? Meer? Wat het bedrag ook werd, ik was vastbesloten het tot op de laatste cent uit te buiten.

Want Blake had een oudere zus die alles zou doen om hem te beschermen. Zij zou mijn toegang zijn. Mijn middel tot het doel. Via háár zou ik rechtstreeks bij hém uitkomen. Mijn vader. De man voor wie ik naar deze stad was verhuisd. De man die ik kapot wilde maken.

Tot snel, Stella, dacht ik met een glimlach toen opnieuw gejuich opsteeg uit de menigte.

2

STELLA

De winkel was stil zo vroeg op de dag zonder het gezoem van tatoegemachines of het geklets van mijn collega's.

Te stil.

Het liet ruimte voor gedachten die kwamen bovendrijven. Gedachten als: zouden mijn energiekosten deze maand weer stijgen? Waarom is het woord 'Ohio' ineens een belediging? En zou die moedervlek op mijn dij ooit veranderen in huidkanker en me uiteindelijk doden?

Ik plugde mijn telefoon in op het geluidssysteem en zette mijn favoriete afspeellijst aan om mijn innerlijke monoloog te overstemmen. Zachte, mysterieuze muziek klonk uit de luidsprekers. De noten zaten vol verlangen, spijt en vervagende herinneringen aan gelukkiger tijden. Een van de andere artiesten met wie ik werkte, Elayne, had ooit eens gezegd dat het klonk als de begrafenismuziek van een victoriaanse oude vrijster. Ze had verbaasd gekeken toen ik haar daarvoor bedankte.

Het nummer paste perfect bij het interieur van de zaak: donker, gotisch. Ingelijste antieke curiosa hingen aan de muren, vintage opgezette dieren stonden zij aan zij met reproducties van Romeinse bustes en er stonden weelderige kamerplanten op de boekenkasten. In de gemeenschappelijke ruimtes verzachtten dikke tapijten de betonnen vloer, met comfortabele leren fauteuils en banken die dicht op elkaar stonden. Het geheel was

overdadig, een feest voor het oog. Nieuwe klanten vertelden me vaak dat ze niet wisten waar ze eerst moesten kijken. Vaste klanten vonden het geweldig om telkens nieuwe curiositeiten te ontdekken wanneer ze op hun afspraak wachtten. Het werd een soort spel, waarbij ik af en toe stukken verwisselde om te zien wie als eerste een nieuwe toevoeging opmerkte.

Ik liep met mijn ochtendkoffie en tablet naar de zithoek en nestelde me op mijn vaste plek in de hoek. Soms kon ik nog steeds nauwelijks geloven dat deze zaak van mij was. Dat ik de tattooshop uit mijn dromen had opgebouwd in wat ooit een ziellose betonnen doos was geweest. Het had me enorm veel werk gekost. Ontelbare uren plannen, tekenen en discussiëren met aannemers die probeerden me uit te knijpen. Er waren momenten waarop ik dacht dat het nooit af zou komen, dat ik hier net zo in zou falen als in alles daarvoor – te wispelturig om vol te houden, te zwak om iets af te maken. Maar op de een of andere manier had ik dat helse, stressvolle jaar doorstaan. En hier zitten en zien wat ik had opgebouwd, maakte alles de moeite waard.

Ik nam een slok koffie, zette de beker opzij en pakte mijn tablet. De winkel zou pas over een paar uur opengaan en deze tijd gebruikte ik meestal om te ontwerpen. Al mijn tatoeages waren handgetekend en uniek. Ik had een neotraditionele stijl: een mix van vintage en moderne invloeden. Mijn specialiteit was krachtige lijnen en levendige kleuren met een vleugje speelse illustratie: art nouveau ontmoet Studio Ghibli. Het was niet ieders smaak, maar wie ervan hield, was er dol op.

Ik deed dit werk al jaren. Ik was goed in wat ik deed en dat bleek wel uit mijn volle agenda. Vandaag stonden er drie tatoeages en twee consultaties gepland. Voor een buitenstaander klonk dat misschien niet als veel, maar dat was het wel. Eén tatoeage was klein en snel klaar, maar de andere twee waren een stuk ingewikkelder. Ik zou zo'n acht uur tatoeëren vandaag en voelde mijn rug nu al protesteren bij de gedachte. Vanavond zouden pijnstillers en een warmtekussen nodig zijn, maar het was het waard.

Ik keek op door gerammel bij de voordeur.

Dit deel van de stad was in opkomst. Dat betekende dat er

evenveel nette plekken als slechte waren, en de kans op inbraken was reëel. De gordijnen waren dicht, dus ik kon niet zien wie er buiten stond, maar ik maakte me geen zorgen. De ramen waren niet gemaakt van glas, maar van helder, onbreekbaar polycarbonaat. Elke centimeter van de zaak, binnen en buiten, stond onder cameratoezicht en op alle deuren had ik zware, professionele sloten laten installeren. Hier binnenkomen zonder sleutel was bijna onmogelijk.

Vertrouwend op mijn beveiliging ging ik weer verder met ontwerpen.

De deur zwaaide open.

Fuck!

Ik sprong overeind en greep een urn die dichtbij stond om als geïmproviseerd wapen te gebruiken, toen ik zag dat mijn moeder naar binnen liep. Ze was vijftenzestig maar zag er veel jonger uit dankzij een combinatie van goede genen en het geld om de beste huidverzorging en cosmetische behandelingen te betalen. Ze was lang en slank en droeg een donkergroene, halflange jurk met borduursels die waarschijnlijk net zoveel kostte als een tweedehandsauto. Haar pikzwarte haar viel los over haar rug. Aan haar voeten droeg ze stiletto's met rode zolen. In de ene hand hield ze een op maat gemaakte Hermès-handtas en de sleutels waarvan ik nu spijt had dat ik ze haar ooit had gegeven. In de andere hand hield ze... een lamp?

'Wat doe jij hier, mam?'

Ze slaakte een gillette en draaide zich naar me om met haar hand tegen haar borst gedrukt. 'Wat ik hier doe? Wat doe jij daar in het donker als een viezerik?' Mijn moeder kwam oorspronkelijk uit Engeland maar woonde al zo lang in de VS dat haar accent was veranderd in een vreemde mix van chic Brits en bekakt Amerikaans – sommige klinkers werden uitgerekt, andere juist vervormd. Daardoor klonk 'viezerik' bijna als 'veezerik' en ondanks mijn irritatie moest ik bijna glimlachen. Mijn jongere broer Blake en ik zouden hier zóveel lol mee hebben zodra ik hem dit vertelde. We zouden elkaar eindeloos 'veezerik' noemen.

'Ik dacht dat er iemand probeerde in te breken,' zei ik.

'En wat was je dan van plan? Diegene dood laten schrikken?'

Haar blik veranderde in bezorgdheid. ‘Lieverd, gebruik je wel genoeg moisturizer? In dit licht zie je eruit als een spook.’

Mijn bijna-glimlach verdween. Ik tilde de urn iets op. ‘Mijn plan ging eerder richting lomp geweld. Wat kom je hier doen?’

Ze wees naar de lamp. ‘Ik zag deze in een antiekzaak in de stad en wist meteen de perfecte plek ervoor.’

‘Kon je niet wachten tot we open waren om onaangekondigd langs te komen?’

Ze rolde overdreven met haar ogen. ‘Ach kom, Stella. In tegenstelling tot jou hebben anderen geen tijd om de hele ochtend rond te hangen in een vieze joggingbroek. Ik heb een vergadering tijdens het ontbijt, daarna een volle werkdag en vanavond een liefdadigheidsdiner voor kansarme kinderen. En als ik niet zomaar binnenloop, zie ik je nooit.’

Ze draaide zich om en liep naar de balie alsof de zaak van haar was. Ik keek even naar mezelf. Bah, ergens moest ik koffie op mijn joggingbroek hebben gemorst. En nee, ik had mijn gezicht inderdaad nog niet ingesmeerd. Ik kon het wel aan mijn moeder overlaten om binnen twee minuten al mijn ochtendblunders te benoemen.

Ik zuchtte en liep achter haar aan. Mijn moeder was opgegroeid in een hard, liefdeloos gezin waar complimenten bijna verboden waren en warmte niet bestond. Ondanks alle jaren therapie voelde ze zich nog steeds zichtbaar ongemakkelijk bij uitingen van affectie en droeg ze ijdelheid als een harnas, vooral wanneer ze zich kwetsbaar of genegeerd voelde – wat duidelijk het geval was, afgaand op haar laatste opmerking. In plaats van het rechtstreeks te zeggen, nam ze een omweg en gaf ze me kritiek omdat ze niet kon toegeven hoeveel ze om me gaf en hoeveel ze zich zorgen om me maakte, net als iedere andere ouder.

De tekenen dat ze van me hield waren subtieler: dat ze stiekem probeerde mijn huur te betalen of zomaar in de zaak opdook met een slap excuus. Vandaag was het de lamp. Twee weken geleden was ze hier omdat ze ‘toevallig in de buurt’ was.

Dus ja, mam was een enorme snob met een hoop jeugdtrauma’s waar ze nog steeds aan werkte, en onze relatie was ingewikkeld. Maar ik hield van haar en zij was de eerste naar wie

ik toe zou gaan als ik echt in de problemen kwam of opnieuw in de problemen kwam.

Ze zette de lamp op de balie met haar rug naar me toe en zocht naar de juiste plek.

Ik maakte gebruik van haar afleiding, sloeg mijn armen om haar smalle middel en gaf haar een korte knuffel. 'Ik heb jou ook gemist.'

Ze verstijfde een beetje en ik liet haar los voordat het te ongemakkelijk werd.

'Goed, nou, we hoeven er ook weer niet sentimenteel over te doen,' zei ze, maar ik wist dat ze was gerustgesteld. Ze zette de lamp naast de monitor en deed een stap achteruit. 'Laat niemand hier met zijn vieze handen aankomen. Het is een Tiffany.'

Ik verslikte me bijna. 'Wil je soms dat ik beroofd word?'

Ze wuifde het weg; haar met juwelen bezette ringen flitsten in het schemerlicht. 'Alsof die hooligans met wie jij werkt het verschil zouden zien. O, en nu ik eraan denk...' Ze haalde een visitekaartje uit haar tas. 'Geef dit aan Elayne. Het is van een advocaat gespecialiseerd in huurdersrechten. Je vader en ik hebben hem laatst ontmoet. Ik vertelde hem over haar vreselijke huisbaas. Hij denkt dat er inderdaad iets niet klopt en wil haar pro bono helpen.'

Ik nam het kaartje aan. Dik, stevig en stijlvol eenvoudig. Mijn ogen werden groot toen ik de naam van het kantoor las – een van de meest prestigieuze firma's van de stad.

Ik schudde mijn hoofd. Mam kon excentriek, afstandelijk en verschrikkelijk pretentius zijn, maar daaronder zat een hart van goud. Dat liefdadigheidsdiner waar ze het over had? Ik twijfelde er niet aan dat ze in het bestuur zat, het hele evenement zelf had georganiseerd, al haar rijke vrienden had opgetrommeld en iedereen praktisch gegijzeld zou houden tot ze het absurde inzamelingsdoel van de avond hadden gehaald. En daarna zou ze koppig blijven volgen waar het geld terechtkwam om zeker te zijn dat het bij de mensen kwam die het het hardst nodig hadden.

Mam leek me te willen omhelzen en ik bleef stil staan, bang om haar af te schrikken. Ze aarzelde, keek me aan en gaf me in plaats daarvan een glimlach met gesloten lippen voor ze me op

mijn schouder klopte. ‘Je komt toch nog langs voor Tippi’s verjaardag?’

‘Dat zou ik voor geen goud willen missen.’ Tippi was onze familiehond, een stokoude bichon fris  die halfblind, volledig doof en een nog grotere snob was dan de vrouw voor me.

Mam bekeek me nog eens en trok een gezicht. ‘Je gaat toch niet de hele dag in d t rondlopen, h ?’

Ik wees naar de deur. ‘Eruit.’

Ze opende haar mond, maar ik hief de urn en schudde er dreigend mee.

Wijselfijk liep ze richting de uitgang, al deed ze dat op haar dooie gemak zodat ik wist dat het haar eigen keuze was. Bij de deur bleef ze staan, haar gezicht gespannen. ‘Ik kwam Maddie dit weekend tegen op het jaarlijkse zomerfeest van haar tante.’

Ik verstijfde. Haar naam voelde als een klap.

Mams blik werd donker. ‘Ze vroeg naar je.’

‘Waarom?’ vroeg ik. Er kroop een ongemakkelijk gevoel langs mijn ruggengraat.

Mam haalde haar schouders op. ‘Brutaliteit?’

‘Is ze eindelijk bereid verantwoordelijkheid te nemen voor wat ze heeft gedaan?’ Mam lachte zonder humor, wat genoeg antwoord was. ‘Dacht ik al,’ zei ik. ‘Tot ze eindelijk de waarheid vertelt, hebben wij elkaar niets te zeggen.’

‘Ik zeg het alleen omdat als ze brutaal genoeg is om mij aan te spreken, ze misschien ook jou gaat opzoeken. En ik zeg niet dat je haar moet vergeven –’

‘Wat zij heeft gedaan valt niet te vergeven,’ snauwde ik.

‘Maar haar vermoorden zou je waarschijnlijk rimpels bezorgen en als je nu al geen fatsoenlijke huidverzorgingsroutine volgt, dan ben je daar n g gevoeliger voor dan –’

‘Oké, leuk je gezien te hebben. Doei!’ zei ik, waarna ik haar praktisch de winkel uit duwde.

Ze bleef nog even staan en draaide zich om met een blik die bijna op spijt leek, alsof ze misschien toch nog eindelijk eens een keer een echt gesprek wilde voeren. Ik stond op het punt de deur weer open te doen toen ze zich bedacht, kort naar me knikte en vervolgens naar de wachtende Mercedes bij de stoep liep.

Vele uren later nam ik afscheid van mijn laatste tatoeageklant van de dag. Ze was een blonde vrouw van begin twintig die ervan overtuigd was dat ze de coolste persoon van de stad was. En eerlijk is eerlijk, dat was ze waarschijnlijk ook. Ze had meer dan twee miljoen volgers verspreid over haar socialmedia-accounts en bijna evenveel abonnees op YouTube, en verdiende een prima inkomen als *cozy gamer*.

Haar rechteronderarm werd nu bedekt door een grote, gestileerde kraai die neerstreek op een met bloemen omkranste schedel. We waren er maanden mee bezig geweest omdat ze weinig pijn kon verdragen: eerst de lijnen, daarna de schaduwen en vanavond de laatste kleur. De felle juweeltinten sprongen eruit, zelfs met de transparante beschermfolie eroverheen.

Mijn blik gleed naar de hare. ‘Ashley, ik zweer het je, als je mijn nazorginstructies niet opvolgt...’

Ze rolde met haar zwaar opgemaakte ogen. ‘Komt goed, mam.’

Ik verstijfde. Ik was helemaal niet zoveel ouder dan zij. ‘Dit is een van mijn beste werken. Verpruts het niet.’

‘Of wat, krijg ik dan huisarrest?’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Dan duik ik in je volgende livestream en vertel al je volgers dat je cheatcodes gebruikt.’

‘Je hebt geheimhoudingsplicht!’ riep ze terwijl ze om zich heen keek of niemand het had gehoord.

‘Dat bestaat alleen voor advocaten en therapeuten.’

Haar gezicht kleurde rood. ‘Ik vertrouwde je.’

Ik grijnsde. ‘Dat was je eerste fout.’

Ze stak haar middelvinger op en beende de deur uit.

‘Het was een fijne samenwerking!’ riep ik haar na.

Een zwoele avondbries streek langs mijn huid toen de deur langzaam achter haar dichtviel. Het was opnieuw een hete dag geweest. De zon was genadeloos en de luchtvochtigheid was hoog genoeg om zelfs mijn steile haar te laten pluizen. De zomer was mijn minst favoriete seizoen. De vochtige hitte maakte alles

plakkerig en muf. Al het beton maakte het nog erger; het nam overdag de warmte op en gaf die 's nachts weer af, zodat het nooit echt afkoelde. Ik kon niet wachten tot de herfst begon. Er zat net genoeg *basic bitch* in me dat je me in september in de rij zou zien staan voor mijn eerste pumpkin spice latte van het seizoen.

De deur ging dicht en sneed de warmte van de nacht af. Ik liep terug naar de balie om Ashley's betaling af te ronden. Het was negen uur 's avonds en de tattooshop gonsde – letterlijk, door alle naalden. Al werd dat geluid bijna overstemd door geklets.

De zaak was middelgroot en overzichtelijk ingedeeld. De ontvangstruimte en balie lagen aan weerszijden van de deur. Een gang leidde dieper naar binnen met zes afzonderlijke tattoo ruimtes. Geen van die ruimtes had deuren en de betonnen vloer zorgde voor een galm, waardoor stemmen ver droegen. De muziek was vanavond energiek en ritmisch omdat Elayne een alternatieve popzender had opgezet.

Ik glimlachte tevreden, bijna gelukkig. Nadat ik bijna alles was kwijtgeraakt, had ik iets opgebouwd. Iets wat van mij was en van niemand anders. Zonder hulp, ondanks dat mijn ouders zich zo graag met mijn leven bemoeiden. Ik was niet ondankbaar dat ze wilden helpen. Het probleem was dat ze al zoveel voor me hadden gedaan, eigenlijk te veel, dat ik vastbesloten was dit ene ding alleen te doen.

Was ik bang het te verknallen? Absoluut. Ik zat qua geld nog steeds krap omdat de zaak nieuw was en mijn erfenis elders nodig was, dus ik bezuinigde waar ik kon en zorgde dat elke verdiende euro goed werd besteed. Ik was loodgieter, schoonmaker, ict'er en klusjesvrouw in één, en op één weerszinwekkend memorabele gelegenheid was ik zelfs de ontstoppingsdienst geweest.

En het begon zijn vruchten af te werpen. We hadden vaste klanten die terugkwamen. Goede recensies online. Een groeiende aanwezigheid op sociale media dankzij mijn zorgvuldig samengestelde foto's en video's. Sommige nachten lag ik nog wakker, bang dat alles in vlammen zou opgaan, maar die angst beheerste me niet meer constant. In weken als deze, waarin we bijna volgeboekt waren, begon ik te denken dat het me misschien echt zou lukken. Dat ik misschien eindelijk ergens in zou slagen.

En dat was het enige wat ik wilde. Niet alleen om te bewijzen dat ik het kon, maar omdat dit was wat ik het liefste deed.

Mijn blik bleef hangen op de Tiffany-lamp naast de kassa. Mam had gelijk. Hij stond daar perfect. Vooruit dan, misschien zou een beetje hulp me niet doden, maar mijn huur betalen ging te ver.

Zware voetstappen haalden me uit mijn gedachten. Ik draaide me om en zag Derrick, een van mijn tatoeëerders, uit de gang komen. Hij was een ruige man van midden vijftig met zilvergrijs haar. Lang, breed gebouwd, met bakkebaarden die doorliepen in een snor en met meer tatoeages dan iedereen die ik kende. In een vorig leven had hij bij een motorclub in Texas gezeten, maar na een conflict met de leider – die grootheidswaanzin had – was hij vertrokken voordat het hem het leven kostte. Ik wist niet eens zeker of Derrick zijn echte naam was, maar dat kon me niets schelen, want zijn specialiteit was realisme en hij was vreselijk goed.

Mijn blik ging naar de klant achter hem; een lange jonge zwarte man die naar zijn onderarm keek en zijn nieuwe tatoeage bewonderde. Toen hij dichterbij kwam, begreep ik waarom. Het leek alsof iets hem had opengeklauwd, drie lange scheuren die zijn huid openlegden en een panter daaronder onthulden. Het was bijna griezelig hoe realistisch het was, alsof zijn huid echt was opengereten.

Op zulke momenten vroeg ik me af hoe ik in hemelsnaam Derrick had weten te strikken. Hij was een artiest van wereldklasse en trok regelmatig beroemde klanten. Hij zou overal kunnen werken. Toch was hij op een dag binnengewandeld en had gesolliciteerd. Hij was voor een groot deel de reden dat ik geen wekelijkse paniekaanvallen meer had, zoveel geld bracht hij binnen. Soms vroeg ik me af of een van mijn ouders achter de schermen iets had geregeld. Het zou niet de eerste keer zijn dat ze me stiekem hadden geholpen, ook al had ik gezegd dat ik dit alleen wilde doen. Telkens als ik er voorzichtig op hintte, veranderde Derrick handig van onderwerp of deed hij alsof hij van niets wist, wat mijn vermoedens alleen maar versterkte.

‘Dat ziet er geweldig uit,’ zei ik.

Derrick liet een onduidelijk geluid horen, maar zijn klant schonk me een stralende glimlach.

‘Dank je,’ zei hij.

Ik deed mijn best niet te laten merken dat ik onder de indruk was. ‘Heeft het genoeg tijd om te genezen voor het trainingskamp begint?’

Hij knikte. ‘Ja, we starten pas eind september.’

‘Succes dit seizoen,’ zei ik.

Zijn glimlach werd nog breder. ‘Dank je.’

Ik liep snel naar mijn werkplek voordat ik iets doms zou doen, zoals een NBA-ster versieren.

Ik haat die vrouw.

Tyler Neumann is al jaren op zoek naar zijn vader, en niet omdat hij hem wil leren kennen. Nee, hij wil hem vernietigen. En hij zal iedereen manipuleren die nodig is om wraak te nemen.

Dus ook Stella McCormick. Zij vertegenwoordigt alles wat Tyler haat. Haar rijkdom en privileges hebben haar haar hele leven beschermd, en Tyler vindt dat het tijd is dat ze eindelijk de prijs betaalt. Of ze er nu klaar voor is of niet.

Ik haat die man.

Stella gelooft niet in liefde op het eerste gezicht, maar walging op het eerste gezicht bestaat zonder twijfel. Vanaf het moment dat ze Tyler opmerkt in haar tattooshop, weet ze dat hij de duivel is die van plan is haar leven tot een hel te maken.

Gedwongen om de rol van zijn vriendin te spelen in de prestigieuze kringen van haar familie, doorziet Stella al snel Tylers bijbedoelingen. Maar de lijn tussen liefde en haat is flinterdun, en al snel weet ze niet meer wat het ergste is. Gechanteerd worden door de man die haar wil ruïneren, of het feit dat ze hun handen niet van elkaar af kunnen houden.

 [SVMPUBLISHING.BE](https://www.instagram.com/SVMPUBLISHING.BE)

 [SVMPUBLISHING](https://www.facebook.com/SVMPUBLISHING)